

UZASADNIENIE

A. T. została oskarżona o to, że w dniu 1 grudnia 2013 r. około godz. 0:50 w K. na ul. (...) prowadziła w ruchu lądowym samochód marki O. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (wyniki 0,71 mg/l i 0,82 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r., w sprawie o sygn. akt II K 762/14 Sąd Rejonowy w Kutnie:

1. uznał oskarżoną **A. T.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt.1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;
3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej **A. T.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, zobowiązując ją na podstawie art. 43 § 3 k.k. do zwrotu dokumentu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w K.;
4. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej **A. T.** karę 40 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 20 złotych;
5. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem opłaty oraz kwotę 90 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej **A. T.**.

Obrońca oskarżonej, na podstawie art. 444 § 1 k.p.k. oraz art. 425 § 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na jej korzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 447 § 4 oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił on obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść:

1. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej **A. T.** oraz zeznaniom świadków **A. D.**, **W. D.** i **T. W.**, które są logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym, konsekwentne i zbieżne ze sobą, uznaniu za niewiarygodne zeznań świadka **A. M.** złożonych na rozprawie, które były przekonujące i znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka **T. W.**, uznaniu za wiarygodne zeznań świadka **M. K.** obarczonych błędem poznawczym, a także wyciągnięcie z zeznań świadka **M. B.** wniosków, które z nich nie wynikają, przy czym wskazana wyżej wadliwa i bezkrytyczna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegała na interpretowaniu wszystkich okoliczności faktycznych jedynie na niekorzyść oskarżonej **A. T.** i pomijaniu istotnych okoliczności sprawy potwierdzających jej wersję zdarzenia,
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 171 § 5 pkt 2 i art. 171 § 7 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka **A. M.** złożonych w dniu 1 grudnia 2013 r. pod wpływem alkoholu, które w ogóle nie mogą stanowić dowodu jako złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi,
3. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego zmierzającego do ustalenia czasu jaki minął od chwili usłyszenia przez świadka **M. K.** huku do chwili dojścia przez niego do samochodu oskarżonej, podczas przemierzania przez świadka drogi opisanej w toku zeznań złożonych na rozprawie w dniu 20 stycznia 2015 r.,

4. art. 191 § 2 w zw. z art. 185 k.p.k. poprzez nie uprzedzenie świadka A. M. o możliwości złożenia wniosku o zwolnienie jej przez Sąd od obowiązku złożenia zeznań ze względu na pozostawanie przez nią z oskarżoną A. T. w szczególnie bliskim stosunku osobistym, co miało charakter rażący, gdyż przed wejściem na salę rozpraw obrońca zabiegał o pouczenie świadka przez Sąd o możliwości złożenia takiego wniosku i konieczności sprecyzowania okoliczności świadczących o szczególnie bliskim stosunku osobistym świadka i oskarżonej,

5. art. 153 § 1 k.p.k. poprzez odmowę sprostowania protokołu rozprawy z dnia 20 stycznia 2015 r. w części dotyczącej zeznań świadka M. K. i pozostawienie w nim sformułowań, które nie odzwierciedlają dokładnie treści zeznań złożonych przez tego świadka na rozprawie.

Nadto obrońca oskarżonej A. T. na podstawie art. 427 § 1 i art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż oskarżona A. T. w dniu 1 grudnia 2013 r. prowadziła w ruchu lądowym samochód marki O. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonej wniósł o dopuszczenie dowodu z eksperymentu procesowego w celu doświadczalnego ustalenia: czasu jaki minął od chwili usłyszenia przez świadka M. K. huków do chwili dojścia przez niego do samochodu oskarżonej drogą, którą opisywał podczas rozprawy w dniu 20 stycznia 2015 r.; czy świadek mógł dostrzec oskarżoną przy samochodzie z odległości 100 m; czasu jaki oskarżona potrzebowała na dojście do samochodu z miejsca, w którym widziała jego kolizję z budynkiem.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonej A. T. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej A. T. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił.

W ocenie sądu odwoławczego brak jest podstaw do uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu przestępczego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji.

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Zostały one bowiem poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, stanowiły wynik rozważenia wszelkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej oraz były logiczne i wyczerpujące, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uargumentowane w pisemnych motywach wyroku.

Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonych dowodów odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Precyzyjnie wskazał też na przesłanki dokonanej oceny dowodów. Tok rozumowania sądu rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, a wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Sąd I instancji prawidłowo ocenił dowody z zeznań świadków. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. Należy podkreślić, iż sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (wyr. SA we Wrocławiu z 29.2.2012 r., II AKA 35/12, KZS 2012, Nr 5, poz. 70).

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 171 § 5 pkt 2 i art. 171 § 7 k.p.k. należy sprecyzować, że samo spożycie alkoholu nie ma znaczenia, o ile tylko nie wywołuje ono in concreto stan uniemożliwiający swobodę wypowiedzi. Z tego względu niewielka ilość alkoholu, jeżeli nie zaburza procesów psychicznych przesłuchiwanego, nie musi prowadzić do wyłączenia dopuszczalności jego przesłuchania (A. G., Dowody, 2007, s. 361; G., KPK. Komentarz, t. I, 2014, s. 582). Relewantny jest bowiem nie sam stan nietrzeźwości jako takiej, ale stan wyłączenia swobody wypowiedzi. Świadek A. M. na rozprawie w dniu 8 stycznia 2015 r. zeznała, że w dniu zdarzenia spożyła niecałą butelkę piwa oraz dwa, trzy kieliszki wódki, przy czym alkohol ten spożyła pomiędzy godziną 21:30 a godziną 0:30. W tej sytuacji trudno zatem uznać, iż taka ilość alkoholu doprowadziła tegoż świadka do stanu wyłączającego świadomość i uniemożliwiła złożenie logicznych zeznań. Trafnie Sąd I instancji uznał, że taka ilość alkoholu nawet u osoby, która rzadko spożywa alkohol mogła wywołać aż takie poważne skutki, jak zaburzenia pamięci. Również zeznania świadka W. D. i M. B. będących na miejscu zdarzenia wskazują, iż A. M. wypila najmniej i wyglądała na osobę trzeźwą. Należy nadto mieć na uwadze, iż zeznania złożone przez świadka w dniu zdarzenia nie były nielogiczne, a należy domniemywać, że organ przesłuchujący w sytuacji stwierdzenia, że świadek był w stanie tak dużego upojenia alkoholowego nie przesłuchałby świadka.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 191 § 2 w zw. z art. 185 k.p.k. wskazać należy, iż przepis art. 185 k.p.k. przewiduje możliwość zwolnienia od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania osoby pozostającej z oskarżonym w szczególnie bliskim stosunku osobistym, jeśli taka osoba wniesie o zwolnienie. Mimo, iż świadek A. M. została pouczona o takiej możliwości oraz dostatecznie precyzyjnie określiła relacje łączące ją z oskarżoną, to jednak na rozprawie w dniu 08 stycznia 2015 roku nie wniosła o zwolnienie jej od złożenia zeznań z uwagi na pozostawanie z oskarżoną w szczególnie bliskim stosunku osobistym, co uczyniła na wcześniejszym etapie postępowania sądowego. Zwolnienia świadka od zeznań lub odpowiedzi na pytanie w oparciu o art. 185 k.p.k. następuje wyłącznie na wniosek, nie z urzędu. Warunkiem zwolnienia jest zatem złożenie w tym przedmiocie wniosku przez świadka i uprawdopodobnienie przez niego istnienia szczególnie bliskiego stosunku osobistego z oskarżonym. Mając na uwadze powyższe okoliczności wskazać należy, iż trafnie Sąd I instancji skorzystał z zeznań świadka A. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w sytuacji gdy w postępowaniu przed sądem meriti nie złożyła ona wniosku o zwolnienie jej od składania zeznań.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego. Trafnie Sąd I instancji uznał, iż wniosek ten miał na celu jedynie przedłużenie postępowania oraz potwierdzenie okoliczności, które zostały już udowodnione innymi dowodami, w tym zeznaniami świadka A. M. oraz M. K.. Z tych samych przyczyn sąd odwoławczy oddalił wniosek o przeprowadzenie eksperymentu złożony na rozprawie apelacyjnej. Należy mieć ponadto na względzie, iż z zeznań świadków A. M. oraz M. K., którym sąd pierwszej instancji dał wiarę, jednoznacznie wynika, że to oskarżona prowadziła samochód w dniu 01 grudnia 2013 roku, po spożyciu alkoholu.

Ponadto sąd odwoławczy oddalił wniosek obrońcy zgłoszony na rozprawie apelacyjnej o odtworzenie płyty DVD nagranej przez oskarżoną, uznając iż wniosek ten w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia toczącego się postępowania, a ponadto nie było możliwe przesłuchanie na rozprawie apelacyjnej świadka M. K. na okoliczność możliwości obserwowania przez niego zachowania oskarżonej A. T. w dniu zdarzenia.

Reasumując, w ocenie sądu odwoławczego, sąd I instancji dysponował zatem dowodami pozwalającymi na uznanie zawinionego sprawstwa oskarżonej odnośnie zarzucanego jej czynu przestępczego. Odmienne wyjaśnienia

oskarżonej zasadnie potraktował Sąd meriti jako nieodpowiadające prawdzie i zmierzające jedynie do uniknięcia przez nią odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Podobnie jako próbę uwolnienia oskarżonej od odpowiedzialności karnej należy ocenić zeznania świadków A. M. oraz T. W. złożone na etapie postępowania sądowego. Brak jest zatem podstaw w ocenie sądu odwoławczego do uniewinnienia oskarżonej, czego domagał się jej obrońca we wniesionym środku odwoławczym. Nadto sąd odwoławczy nie dopatrył się tego rodzaju uchybień proceduralnych ze strony sądu pierwszej instancji, które powodowałyby konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przyjęta przez sąd meriti kwalifikacja prawna przestępczego zachowania oskarżonej również odpowiada prawu.

Jednocześnie wymierzona wobec oskarżonej kara 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby dwóch lat oraz orzeczona obok kary pozbawienia wolności kara grzywny nie zawiera znamion rażącej, niewspółmiernej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Także środek karny wymierzony na mocy art. 42 § 2 k.k. w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat nie jest zbyt surowy gdy uwzględni się stan nietrzeźwości oskarżonej.

Mając na względzie w/wym. okoliczności, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną przez obrońcę oskarżonej apelację za niezasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za instancję odwoławczą w wysokości 220 zł, na które składają się: ryczałt za doręczenia wezwań i pism w kwocie 20 zł oraz opłata za postępowanie przed sądem drugiej instancji w wysokości 200 zł od wymierzonej oskarżonej.